

УЧИТЕЛКА.

На драго сърдце: но Вълкана нема ли нищо да ми даде?

ВЪЛКАНА.

Да, учителко, ето една хартія, въ която има написаны лошы работы: но моляхъ вы, оставете ъхъ долу.

УЧИТЕЛКА.

Да, драга, щѣхъ прочетѣхъ, когато хванемъ да пиемъ кафето си. Е, добрѣ, господжицы, трѣбва да си стоишъ на думѣтъ и да ви прикажѣхъ една приказкѣ; съднете прочее да си изпълнѣхъ дължносттахъ.

Злоческо и Срѣтко.

Прикаска.

Имало веднѣжъ една царица, която роди двѣ момченца много хубавы. Царицата моли една вълшебницѣ, която ѝ бѣше пріятелка, да стане кумица на тѣзи принцове и да ги ориса съ нѣкои по-добры дарбы: „Дарувамъ, рѣче тя, на по-старото секаквы теглила до дваесетъ и петѣтъ му возрастъ и го наймѣнувамъ Злоческо.“ При тѣзи думы царицата нададе големъ писѣкъ и закльнваше вълшебницѣтъ да му промѣни тази дарбѣ. „Незнаете що искате, рѣче тя на царицѣтъ; ако не е злочестъ, той ще бѣде лошъ.“ Царицата немаше вече що да каже, но помоли вълшебницѣтъ да ъхъ остави да избере тя самичка една дарбѣ за втория си сынъ. „Може бы выи ще изберете сичко наопаки, отговори вълшебницата; но не мя е